

1.

Par daudz sniega

Nākdama mājās no skolas, Alīsa sniegā ieraudzīja spāri, kas vēcināja spārnus, kuri laistījās visās varavīksnes krāsās.

Dīvaini gan, Alīsa domāja. Spāre? Šajā gadalaikā sniegā un salā. Kā gan tā palikusi dzīva kopš vasaras, un kas ar to notiks laukā aukstumā?

Ziema bija dīvaina visvisādīgi. Pirmais sniegs uzsniga septembra beigās. Pats par sevi tas nebija nekas, reizēm pirmais sniegs uzsniga ļoti agri, bet šoreiz sniegs neizkusa, un tas bija ārkārtēji. Sākumā tā bija tikai plāna, balta sniega sega pār sasalušo zemi, bet tad sniga vēl. Un vēl. Un vēl.

Pirmajā mirklī cilvēki bija sajūsmā. Nebūs drūmi dubļaina oktobra, nedz nomācoši tumša novembra! Sniegs pāri ainavām uzpūta putukrējuma kārtiņu. Viss kļuva balts un skaists, mirdzošs un vizuļojošs, dzirkstošs un mirguļojošs. Kūpenas auga augumā. Bērni iesākumā cēla sniegavīrus un pēc tam sniega ģimenes, un beigās veselas sniega dzimtas. Sniega pilis pārauga sniega pilsētās ar ielām un mūriem, un vaļņiem. Daži izbūvēja sniegā labirintus, kuru sienas slējās pāri galvai un kuros varētu apmaldīties pa īstam

un vairs nekad savā dzīvē neredzēt neko citu kā baltas, ledusaukstas sienas.

Skolas pagalms kļuva par milzīgu sniega atrakciju parku, kurā bija alas un tuneļi, un sniega slīdkalniņi, un sniega kalni. Kaut gan laikraksti un ziņas pauda satrauktu izbrīnu par lielo sniegu un aukstumu, patiesība bija tāda, ka visi mīlēja šo īpašo ziemu. Pirmajā mirklī.

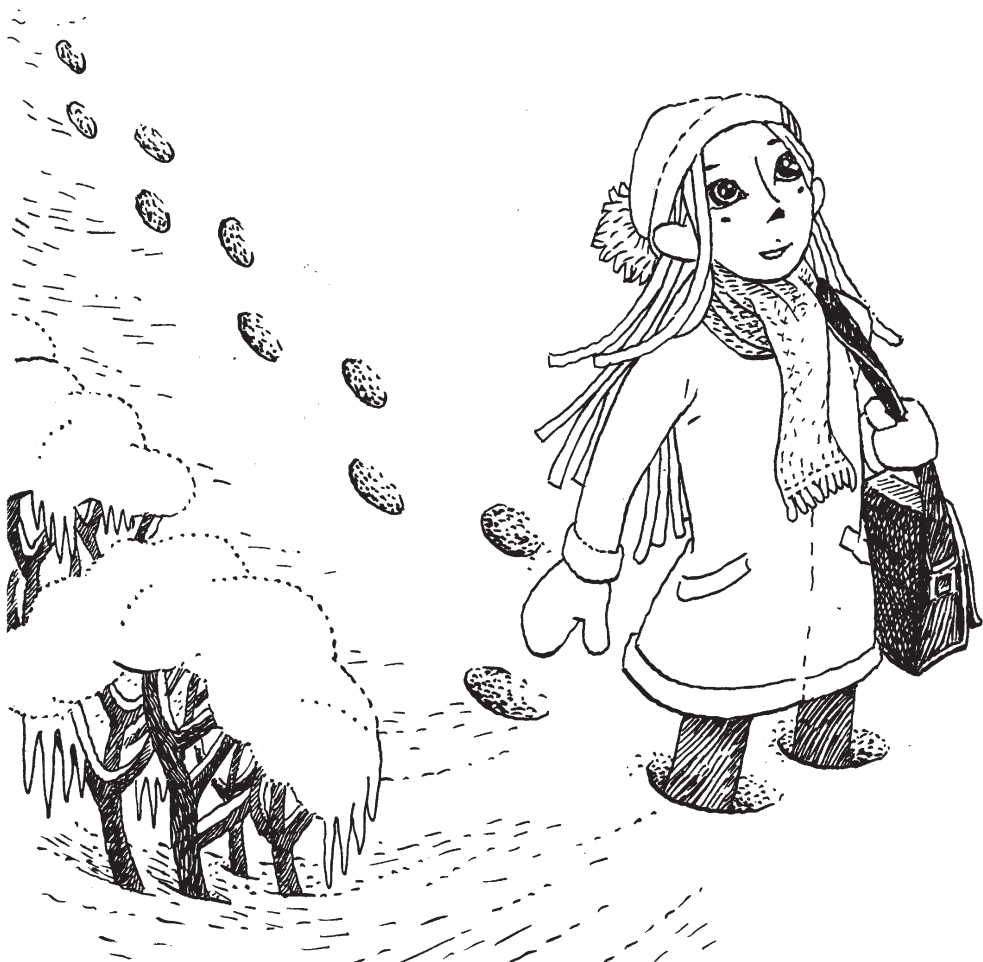
Līdz decembrim sniega tomēr bija jau tik daudz, ka tas sāka traucēt normālu dzīvi. Pa daudzstāvu māju apakšējiem logiem knapi redzēja laukā. Privātmāju iemītniekiem katru dienu nācās daudzas stundas strādāt, lai viņu mājas neizzustu kupenu vidū. Ceļu tīrīšana dažviet tālākos nostūros un mazākās apkaimēs tapa tik grūta, ka cilvēkus pat evakuēja no mājām, kas atradās tālu no citām apdzīvotām vietām, līdz brīdim, kad sniega būs atkal mazāk.

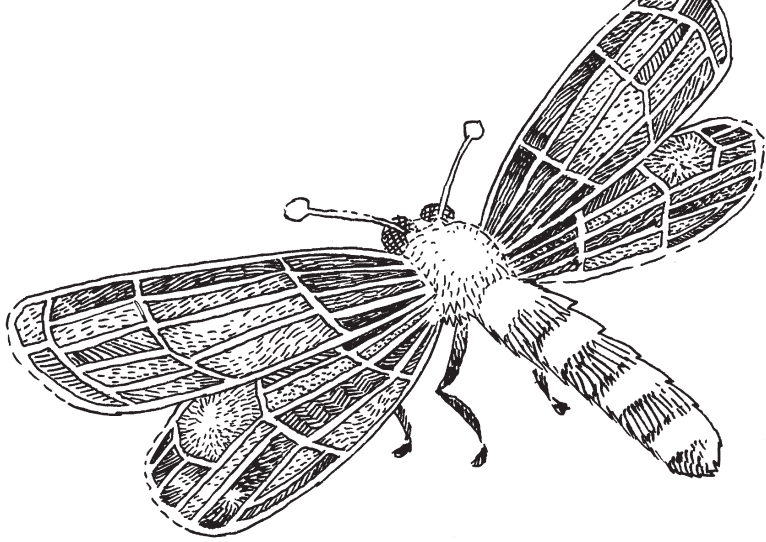
Daļa nepiekrita doties prom. Viņi grasījās dzīvot kā pagājušo laiku cilvēki, iegādājās kārtīgas slēpes un devās desmitiem kilometru līdz tuvākajam veikalam. Smagais sniegs sāka nospīest koku zarus un galotnes tā, ka tās lūza. Daži koki nogāzās no sniega svara un pārrāva elektroliņijas. Vilcienu kustību vajadzēja pilnībā apturēt, jo dzelzceļu attīrīšana no sniega tapa neiespējama. Jo tuvāk nāca Ziemassvētki, jo retāk kāds dvesa, cik skaisti, ka būs īsti, balti Ziemassvētki.

Sniegs vairs nebija draugs. Tas bija kļuvis par ienaidnieku, pret kuru cīnījās un ar kuru centās vismaz kaut kā satikt. Viss kļuva lēnāks, visam vajadzēja vairāk laika. Drēbju kārtu apvilksana no rītiem aizņēma daudz laika, stingā un lēnā kustēšanās daudzkārtīgi pagarināja ceļu uz

darbu un skolu; pa grādam vien kļūdamas stingrāks, sals bija kā lācis, kas zogas un slīd tuvāk, liekot bailēm uzkāpt no vēdera līdz pat domām un sapņiem. Uzdrošinoties iziet ārā, visapkārt gulēja balts, mirdzošs, spiedīgs klusums.

Cilvēkiem visu laiku sala, un aukstums viņus padarīja nejaukus citu pret citu. Viņu sejas zaudēja izteiksmi. Viņi smaidīja mazāk un kustējās mazāk. Cilvēki smējās gan, bet viņu smieklī bija cietāki nekā parasti, pēkšņāki un aukstāki. It kā viņi iekšā būtu sasaluši.

Kādudien Alisa bija pamanījusi, ka cilvēkiem trūkst ēnu. Pat tad, ja palaikam uzspīdēja saule, pret kupenām neiezīmējās neviena cilvēka ēna. Alīsa bija centusies pastāstīt par novērojumiem saviem vecākiem, bet, pēc viņu domām, visur tagad bija tik balts, ka ēnas nevar izšķirt. Pēc Alisas domām, skaidrojums bija ačgārns un nepareizs, bet meitene klusēja.

Tātad ziema visādīgi bija ļoti savāda, bet spāre šajā gadalaikā tomēr bija vēl divvaināka. Alīsa izvilka tālruni, lai apskatītos internetā, vai eksistē kādas retas spāru sugas, kas spēj dzīvot salā.

Alīasai bija 11 gadi. Nebija viegli būt vienpadsmitgadīgai, jo tad cilvēks bija starp bērnību un jaunību, visu laiku vai nu par lielu, vai par mazu. Turklāt šķita, ka visi iedomājas, ka vienpadsmitgadīgs neko vēl no dzīves vai pasaules nesaprot. Viņi kļūdījās. Vai arī viņi neatcerējās, kā ir būt vienpadsmitgadīgam. Alīsa zināja. Tas bija tā, it kā viņa ietu uz mājiņu rožu krūmā, uz kuru vienmēr devusies bērnībā,

bet tikai tā rozēm pēkšņi izauguši ērkšķi. Skaisti, reibinoši, smaržīgi un sāpīgi duroši.

Internets neko neprata pastāstīt par spārēm, kas dzīvo ziemā. Alīsas pirksti sāka salt, un viņa iesludināja tālrūni atpakaļ kabatā un uzvilka dūraiņus. Pa to laiku, kamēr viņa bija skatījusies viedtālrūnī, spēre bija pazudusi. Nu protams. Un viņa pat nebija attapusi to nofotografēt.

Te Alīsa pamanīja vēl kaut ko iezīmīgu: sniegā bija redzamas suņa pēdas. Dīvaini bija tas, ka pēdas sākās pilnīgā tukšumā. It kā suns būtu nokritis no debesīm un tad meties rikšot sniegā. Alīsa devās pa pēdām uz jaunaudzi, kas sākās tūlīt aiz viņas daudzstāvu mājas pagalma. Jau bija sācis tumst. Sals ar saviem asajiem nagiem knaibīja vaigus.

Pēkšņi Alīcai uzmācās šaubas. Blakus suņa pēdām nebija cilvēka pēdu. Tātad suns acīmredzot bija vaļā. Kaut gan Alīsa lāgā no suņiem nebaidījās, klīstoši suņi reizēm likās mazliet neapbrīnināmi. Viņa sāka iet lēnāk. Vai bija prātīgi doties mežā, kurā varēja būt nepazīstams suns bez saimnieka? Alīsa pieliecās apskatīt pēdas mazliet tuvāk. Tās bija neparasti lielas. Tajā pašā brīdī viņai prātā ienāca attēls kādā grāmatā par dabu, kuru meitenei bija daudzkārt lasījusi. Tad Alīsa saprata: tās nebija nekādas suņa, bet gan vilka pēdas.

Liela vilka, kurš kaut kur tur priekšā, mežiņa ēnās, viņu gaidīja. Alīsa apstājās. Pakāpās soli atpakaļ. Un tad tas notika.

2.

Dārza vārtiņi

Sniegs zem Alīsas pēkšņi iebruka. Viņa iegrima kupenā līdz pat viduklim, bet, pirms viņa paspēja saukt pēc palīdzības, grimšana turpinājās. Pareizāk, tā vairs nebija grimšana. Tā bija krišana. Alīsa krita cauri mīkstam, aukstam baltumam.

Meitene turpināja krist tik ilgi, līdz laika izjūta izzuda pilnībā. Varbūt viņa pat uz brīdi aizmīga vai pagība. Viņa daudzas reizes paguva nodomāt, ka tas nav normāli un ka viņai būtu jau bijis jāsasniedz cietzeme, jo nevarēja būt tik daudz sniega. Pat tad ne, ja zemē būtu milzīga bedre, kas būtu piepildījies ar to.

Viss ap Alīsu bija balts, līdz pēkšņi satumsa, samelnēja, un viņa vairs neko neredzēja. Tad meitene atmuguriski novēlās uz kaut kā mīksta. Alīsa uz brīdi zaudēja samaņu. Kad visbeidzot atvēra acis, viņa skatījās tieši zvaigžņotās debesīs. Alīsa bija tik apdullusi, ka sāka meklēt pazīstamus zvaigznājus: Lielo Lāci, Orionu... Tos viņa neredzēja. Zvaigznes atradās pavisam citās vietās. Viņa skatījās kādas citas zemes zvaigžņotajās debesīs.

Pēc brītiņa Alīsa saprata: vēl divaināk par zvaigznēm bija tas, ka pie debesīm viena mēness sirpja vietā spīdēja viens lielāks un divi mazāki mēneši. Lielākais mēness sirpis bija apmēram četrctik liels nekā viņas pasaules mēness. Turklāt bija vēl divi pilnmēneši. Piecu mēnešu pasaule, Alīsa izbrīnā nodomāja.

Tad Alīsa aptvēra, ka ir ļoti silts. Stepētājā jakā un biksēs viņa svīda un sāka vilkt tās nost. Viņa piecēlās sēdus un pamanīja, ka sēž mīkstā zālienā. Alīsa ar roku noglāstīja zāli. Tā bija zīdaināka par visiem zālieniem, kādiem viņa agrāk bija pieskārusies.

Novilkusi virsdrēbes, Alīsa sajutās tik nogurusi, ka vēlreiz apgūlās zālienā. Nakts klusi virmoja ap meiteni, un viņai likās, ka tā sadzird klusu dziesmu, kas smaržo pēc rozēm.

Šis ir visdivainākais sapnis, kādu jebkad esmu redzējusi, Alīsa domāja.

Tajā pašā brīdī viņai virs galvas lidinājās kaut kas pazīstams. Spāre ar varavīkšņainajiem spārnēm. Tā palika gaisā virs meitenes sejas un skatījās ar savām zeltainajām acīm. Alīsa jau grasījās spāri priecīgi pasveicināt, kad tā viņas acu priekšā pēkšņi sāka augt. Radījuma spārnī izpletās metra platumā, ķermenis kļuva garāks un platāks, galva tapa milzīga. Tad tā sāka mainīties.

Radījuma galvai izauga spalvas, ragi palielinājās un nosmailinājās par ausīm, spārnī pievilkās pie muguras un pārvērtās par kažoku, kukaiņa milzīgās zeltainās acis pārtapa mazākās, asredzīgākās. Pēc brīža ap abiem Alīsas pleciem bija ķepas, uz sejas jautās silta elpa, kas smirdēja

pēc meža un medījuma, un uz viņu skatījās vilka zeltainās acis.

Alīsa bija tik apmulsusi, ka pat neattapa sabīties.

Vilks skatījās meitenē arvien ciešāk, un pēkšņi viņa dzirdēja tā zemo, mazliet rūcošo balsi. Izklusījās, ka tā skan Alīsas galvā, viņas domās.

Celies augšā, tā teica. Šis nav nekāds sapnis.

Alīsa sekoja vilkam, kurš ik pa brīdim pameta skatienu atpakaļ, it kā mudinādams viņu. Meitene saprata, ka tas teicis patiesību. Šis nebija sapnis. Alīsa brīnījās, kādēļ viņa nav pārbijusies, tomēr kaut kāda iemesla dēļ nebija. Tas patiesībā bija visdīvainākais. Viņa taču bija izkritusi cauri sniegam uz citu pasauli un nezināja, kā nokļūs atpakaļ un vai vispār nokļūs. Un viņas vecāki noteikti jau bija ļoti noraizējušies, ka meita nav atgriezusies mājās. Tomēr Alīsa par to nedomāja. Viņa ar katru ķermeņa šūnu sajuta, ka sākas piedzīvojums, un, ja nu viņa kaut ko dzīvē vēlējas, tad tas bija īsts piedzīvojums. Te nu tas bija, un Alīsa grasījās to krietni izbaudīt.

Zāliens gāja uz beigām, un priekšā slējās augsti, daudz-zaraini koki uz naksnīgajām debesīm. Zālienu no kokiem atdalīja kalts metāla žogs. Alīsa un vilks tuvojās vārtiem, kuri bija pilni izliektiem rakstiem.

– Kas šī īsti ir par vietu? – Alīsa jautāja vilkam.

Vilks apstājās, ar pakājkāju brīdi kasīja vienu ausi un tad noņurdēja: *Šo zemi sauc Māsiena. Un tas aiz vārtiem ir Noslēpumainību dārzs. Turp tev jādodas vienai. Vilkbūtņi Noslēpumainību dārzā bez aicinājuma nedrīkst ienākt.*

– Vai es varu tevi uzaicināt? – Alīsa jautāja.

Vilks papurināja galvu.

Vēl nevari, tas teica. Tikai tad, kad būsi kļuvusi par Noslēpumainību dārza pilntiesīgu iemītnieci.

Alīsa mēģināja atvērt vārtus, taču tie bija slēgti. Taisnību sakot, tur bija tik daudz nelielu caurumiņu, ka viņa nezināja, kuri no tiem ir tikai rotājumi un kurš – īstais atslēgas caurums.

– Man nav atslēgas, – meitene teica.

Vilks sāka rīstīties. Viss viņa augums, spīdīga kažoka klāts, pēkšņi viļņveidīgi kustējās, un Alīnai bija bail, vai tik viņam nav uznākusi lēkme. Tā acis drudzaini spīdēja. Beigās vilks kaut ko izspļāva no mutes un noguris saļīma zālienā. Atslēga. Alīsa paņēma to rokās un no tās noslaucīja pēc medišanas un pakaļdzīšanās smirdošo siekalu slāni sava T krekla apakšmalā.

Tā ir pirmā atslēga, vilks čukstēja. Pirmā no trim. Saglabā tās visas, jo katru no tām tev vēl vajadzēs.

Tad viņš izspļāva vēl kaut ko, kas izskatījās pēc truša kaula. Vilks uz brīdi pielieca galvu un tad zālienā sāka rakt kaulam bedri.

– Paldies, – Alīsa teica.

Meitene neziņā stāvēja vārtu priekšā ar atslēgu rokās. Kā gan lai viņa zina, kurā atslēgas caurumā tā der? Alīsa pamēģināja dažus atslēgas caurumus, bet nekas nenotika, lai vai kā viņa censtos atraut vārtus vaļā.

Vilks viņai aiz muguras nopūtās. Alīsa pagriezās, lai paskatītos uz vilku, un tas čukstēja: *Kāds ir tavs vārds?*

– Alīsa.

Tā ir tava atbilde, vilks noteica.

Alīsa nesaprata. Meitene pagriezās, lai paskatītos uz vārtiem. Viņa iebāza atslēgu vienā no caurumiem un teica:

– Alīsa, atveries!

Vārti vēl arvien nedeļa nekādas cerības uz atvēršanos. Alīsa ar roku glaudīja vārtu izvītos rakstus, un tad meitene saprata: raksti taču bija burti. Tie tikai bija tik izrotāti un izlocīti, ka viņa sākumā nebija saskatījusi to patieso formu. Meitene sameklēja burtu A un pagriezta caurumā atslēgu. Vārti stāvēja ciet. Viņa brīdi padomāja un tad sameklēja burtu L, tad Ī, tad S un beigās vēl vienu A. Pie katra burta viņa pagriezta caurumā atslēgu.

Tad vārti atvērās, radīdami skaņu, kas izklausījās pēc kaķa ņaudiena. Alīsa liksmi pagriezās, lai paskatītos uz vilku. Tas, mazliet noraizējies, atbildēja viņas skatienam.

Ej, tas mudināja.

Alīsa iegāja pa vārtiem, un tie aiz viņas muguras paši no sevis aizvērās, slēdzene aizkrita ciet. Viņa vēlreiz paskatījās atpakaļ. Tumsā vilka acis draudzīgi un gādīgi spīdēja. Alīsai bija grūti atstāt to aiz žoga, un meitene nolēma, ka uzaicinās vilkbūtni iekšā tūlīt, līdzko spēs.

Tad viņa pakāpās soli atpakaļ un iegāja Noslēpumainību dārzā.